

els contes de

AQÜICULTURA

La Laura i en Joan són dos infants amb poders màgics que de tant en tant participen en recerques superinteressants... Però la maga que se'ls va aparèixer dins de la llàntia màgica del museu els va fer prometre que només els farien servir durant un parell de dies...

17. LINGÜÍSTICA APLICADA

La Laura i en Joan amb els secrets que amaguen les paraules

18. QUÍMICA ORGÀNICA

La Laura i en Joan aprenen de la natura

19. AQÜICULTURA:

La Laura i en Joan i l'amenaça de l'espècie perduda

www.gencat.cat/universitatsirecerca

19

La Laura i en Joan i l'amenaça de l'espècie perduda and the threat of the lost species.

AQÜICULTURA

Generalitat de Catalunya
Departament d'Economia
i Coneixement

Trobareu una guia didàctica i una col·lecció de materials per aprofundir diversos aspectes relacionats amb els contes, així com altres contes de la mateixa col·lecció, a l'adreça següent:

www.gencat.cat/universitatsirecerca

Autor: Josep M. López Madrid

Il·lustració: Montse Español

Edició: Xavier Gómez Cacho

Coordinació del projecte: Eloi Carbonell

Disseny i maquetació: Jordi Sales

Traducció: Bev Allan

Correcció: Maria Carbó i Sara Amezcua

Assessorament: Joaquim Gutiérrez, Anna Nebot i Pablo Bou, de la Xarxa de Referència de Recerca i Desenvolupament en Aqüicultura (XRAq).

Comitè editorial: Josep Maria Martorell i Rodon, Iolanda Font de Rubinat, Olga Alay i Salvador Maturana.

© 2012 Josep M. López Madrid, sobre el text

© 2012 Montse Español Rodié, sobre els dibuixos

Generalitat de Catalunya

Departament d'Economia i Coneixement

Secretaria d'Universitats i Recerca

Direcció General de Recerca

Dipòsit Legal: B.24881-2012

Els continguts d'aquesta publicació estan subjectes a una llicència de Reconeixement 3.0 de Creative Commons, si no s'hi indica el contrari. Se'n permet la reproducció, distribució, la comunicació pública i la transformació per generar una obra derivada sempre que se'n citi el titular dels drets (Josep M. López Madrid, Montse Español Rodié, Generalitat de Catalunya) i que se'n faci un ús no comercial. La llicència completa es pot consultar a <http://creativecommons.org/licenses/by/3.0/es/legalcode.ca>.

La Laura i en Joan

i l'amenaça de l'espècie perduda

and the threat of the lost species.

text de **Josep M. López Madrid**

il·lustracions de **Montse Español**

Generalitat de Catalunya
Departament d'Economia
i Coneixement

Era un dimecres de juny, i la classe de la Laura i en Joan estava assajant Cantània. Hi havia nervis, el dilluns següent havien de cantar la cançó i el ball que s'havien preparat a l'Auditori de Barcelona. A Cantània, actuarien amb altres escoles de Catalunya davant les seves famílies.

Malgrat el nerviosisme, o potser també per causa dels nervis que tenien en acostar-se el dia de la funció, els nens i les nenes estaven de molt bon humor. O devia ser per l'arribada del bon temps? O que s'acostava el final de curs? Fossin quins fossin els motius, la classe tenia molta predisposició a fer ximpleries.

It was a Wednesday in June and Laura and Joan's class were rehearsing for Cantània. The children were nervous because the following Monday they had to perform the song and dance they had prepared at the Auditorium of Barcelona. Other schools from all over Catalonia would also perform in front of their families at Cantània.

Despite their nervousness or perhaps because of it, since the day of the show was getting nearer, the children were in high spirits. Or was it the arrival of the good weather? Or was it maybe because of the end of the school year? Whatever the reasons, the class was in the mood for doing silly things.

Així que, quan la mestra de música es girava, sentia tota mena de rucades que la feien posar encara més nerviosa.

—Vigila! Que se't fa pipí un gos! —va exclamar en Ton assenyalant la soca de pi que duia en Bautista mentre s'acostava imitant un quisso.

—Quina gràcia! Ja veig que el teu cap se t'està tornant com el tronc del teu arbre —va replicar en Bautista a en Ton, que duia una alzina surera.

—Jo sóc una sequoia, sóc molt més gran que tu i més forta! —feia burleta per un altre cantó la Nayla a la Laura.

—Però jo sóc millor, sóc un pi i no em cauen les fulles, he, he! —li seguia el joc la Laura.

—Ep! Que jo també tinc les fulles perennes! Que m'has vist deixar anar caspa? —va continuar la Nayla, disposada a ser la millor.

—Com me'l trenquis me n'hauràs de fer un altre! —se sentia dir a algú que veia que el seu arbre perillava i faltava molt poc per al gran dia.

So, when the music teacher turned round she could hear all sorts of silly things which made her even more agitated.

“Look out! There’s a dog peeing on you!” shouted Ton pointing to the piece of pine wood Bautista was carrying as he came up imitating a dog.

“Very funny! I can see your head is starting to look like a log from your tree,” Bautista replied to Ton, who was carrying a log from a cork oak.

“I’m a redwood; I’m much older than you and stronger!” Nayla joked to Laura.

“But I’m better than you, I’m a pine tree and my leaves don’t fall, ha-ha!” said Laura, playing along with the fun.

“Hey! My leaves are evergreen too! Have you seen me drop any dandruff?” Nayla continued, wanting to be the best.

“If you break mine you’ll have to make me another one,” said someone who could see their tree was in danger and it wasn’t long to go to the big day.

Tant de xivarri fora de lloc exasperava encara més la Maria, la mestra de música, amb la qual feia mesos que assajaven per anar a actuar a la Cantània. Estava una mica atacada dels nervis, a banda del cansament propi de final de curs, quedaven molt pocs dies per a l'actuació i, tot i que la classe portava el ball i la cançó de la Cantània d'enguany força bé, volia tenir-ho tot molt ben preparat per no tenir sorpreses dalt de l'escenari de l'Auditori, ple de gom a gom amb totes les famílies de les escoles que cantaven aquell dia.

—Aaaaah! —Tot d'una es va sentir un crit ensordidor.— Ostres, Lorena! Com m'has espantat! —es va queixar la Maria, que ja anava atabalada de per si i en girar-se s'havia topat amb la nova conserge de l'escola, que a sobre anava amb unes grans tisores de jardineria que feien una mica de por.

—Ho sento, Maria —es va disculpar la Lorena, que també s'havia espantat una mica pel crit que havia fet la Maria—. Porto un correu electrònic urgent per a la Laura i en Joan.

So much out of place noise exasperated the music teacher, Maria, even more. They'd been practicing for Cantània with her for months. She was a bit stressed and tired because it was the end of the year and there were very few days left for the show. Although the class were doing this year's song and dance quite well she wanted everything to be well prepared so there wouldn't be any surprises once they were on the stage of the Auditorium, which would be packed with all the families of the schools who were singing that day. "Ahhhhhhh!" Suddenly they heard a deafening cry. "Oh, Lorena, you scared me!" said Maria, who was already on edge and when she'd turned round she'd bumped into the new school caretaker who was armed with some large gardening shears which were a bit scary. "Sorry, Maria," Lorena apologized. Maria's shout had made her jump too. "I've got an urgent e-mail for Laura and Joan."

Sense perdre ni un instant, la Laura i en Joan van sortir volant de l'assaig mentre anaven llegint el missatge. Això sí, prometent abans a la Maria que practicarien a casa la cançó i el ball de la Cantània i que no s'oblidarien del vestuari el dia de l'actuació, i encara menys de l'arbre, és clar.

Quan la Laura va llegir que els demanaven per ajudar en una recerca relacionada amb biologia, no va poder esperar ni un instant més per posar-se en situació. Per tant, va demanar a en Joan que activessin de seguida els poders màgics:

—Unim les nostres energies! —van repetir les quatre vegades necessàries perquè se'ls activessin. Ja estaven a punt per participar en una nova aventura de recerca!

Without wasting a second, Laura and Joan went flying out of the rehearsal reading their email at the same time. But not before they'd promised Maria they'd practice the song and dance at home and wouldn't forget their costumes on the day of the show, and especially the tree, of course.

When Laura read that someone was asking them for help in research related to biology, she couldn't wait a moment longer to get ready. So she told Joan they should activate their magic powers straight away:

“Our energies united!” they repeated the four times needed to activate their powers. And then they were ready to participate in a new research adventure!

No van trigar gaire a arribar a la Facultat de Biologia de la Universitat de Barcelona, que és on té la seu la XRAq, la Xarxa de Referència de Recerca i Desenvolupament en Aqüicultura, una agrupació de centres de recerca i universitats que investiga des de diferents indrets de Catalunya com es pot millorar el cultiu de peixos i organismes aquàtics.

They didn't take long to get to the faculty of biology at the University of Barcelona, where the XRAq is based. The Reference Network in Aquaculture Research and Development is a group of research centers and universities from all over Catalonia which investigate how to improve the cultivation of fish and aquatic organisms.

—Necessitem ajuda per avançar en la recerca i l'Anna, de l'Institut de Ciències del Mar (ICM), ens ha dit que sou les persones ideals per ajudar-nos, encara que només pugui ser per quaranta-vuit hores —va explicar l'Ona, una biòloga de la xarxa.

—A més, ja coneixeu un dels llocs on haurem d'anar: les illes Medes —va afegir en Miquel, un altre investigador en biologia de la XRAq.

—Serà un plaer —va respondre la Laura, que notava com ella i en Joan s'anaven inflant amb els afalacs. «Nota mental», es va dir: «trucar a l'Anna per agrair-li els comentaris.»

—Necessitem que ens ajudeu a recuperar el mero, que està en greu perill d'extinció. Si ho aconseguim, el podrem tornar a reintroduir als llocs d'on ha desaparegut —va seguir en Miquel.

—Tenim quatre femelles, però necessitem un mero mascle perquè es puguin reproduir —va continuar l'Ona.

“We need some help to make progress with our research and Anna, from the Institute of Marine Science (ICM), told us that you are the right people to help us, even if it's only for forty-eight hours,” explained Ona, a biologist from the network.

“You already know one of the places we have to go to: the Medes Islands,” added Miquel, another researcher in biology with the XRAq.

“It'll be a pleasure,” answered Laura, noticing how inflated she and Joan felt at such flattery. “Mental note,” she said to herself, “call Anna to thank her for her comments.”

“We need you to help us save the grouper which is in danger of extinction. If we succeed, we'll be able to reintroduce it in the places where it has disappeared,” went on Miquel.

“We've got four females but we need a male grouper so that they can reproduce,” said Ona.

—En quina fase esteu de la recerca de l'*Epinephelus marginatus*? —va preguntar en Joan. Va dir el nom científic del mero perquè l'equip de recerca de la XRAq comprovés que podien confiar en la Laura i en ell.

—Sabem exactament quin és el problema amb el mero: la seva carn és molt bona i, per tant, molt preuada. Així que se n'ha pescat tant que aquí a la Mediterrània quasi no en queden, només se'n veuen a les reserves naturals com les illes Medes —va continuar explicant en Miquel.

—Uf! Ni a les reserves no poden estar tranquils els peixos, a vegades —va dir la Laura, recordant la seva aventura a les illes Medes, quan van haver de treure del mar una xarxa que havien deixat uns pescadors furtius.

—És cert que encara passen coses que no haurien de passar, però a la reserva de les illes Medes la fauna marina està força protegida i és per això que el mero encara hi viu, allà —va aclarir l'Ona.

—Que fort! Esteu dient que l'han extingit a la resta de la costa?

—En part, sí. Tot i que també, segurament, han fugit cap a altres aigües més segures, potser han buscat aigües més profundes —va explicar en Miquel.

—Però el mero no és un peix que viu a prop de les roques?

—Sí, Joan, però si l'estaven pescant més del compte, potser ha hagut de fer un pensament i ha decidit mudar-se de casa —va respondre l'Ona.

Just en aquell moment van picar a la porta. Havia arribat la notícia que tant esperaven: el permís de la Generalitat per capturar un mero mascle a les illes Medes.

“What stage are you at in your research on the *Epinephelus marginatus*?” Joan asked, saying the scientific name of the grouper so that the research team would know they could trust him and Laura.

“We know exactly what the problem is with the grouper; its meat is very good, and therefore very valuable. So it's been fished so much here in the Mediterranean Sea that not many are left. You can only find them in nature reserves like the Medes Islands,” Miquel explained.

“Whew! Fish aren't even safe in the reserves sometimes,” said Laura, recalling her adventure in the Medes Islands when they had to remove a fishing net that some poachers had left in the sea.

“It's true that things that shouldn't happen still happen, but the marine fauna in the Medes Islands reserve is quite well protected and that's why the grouper still lives there,” said Ona.

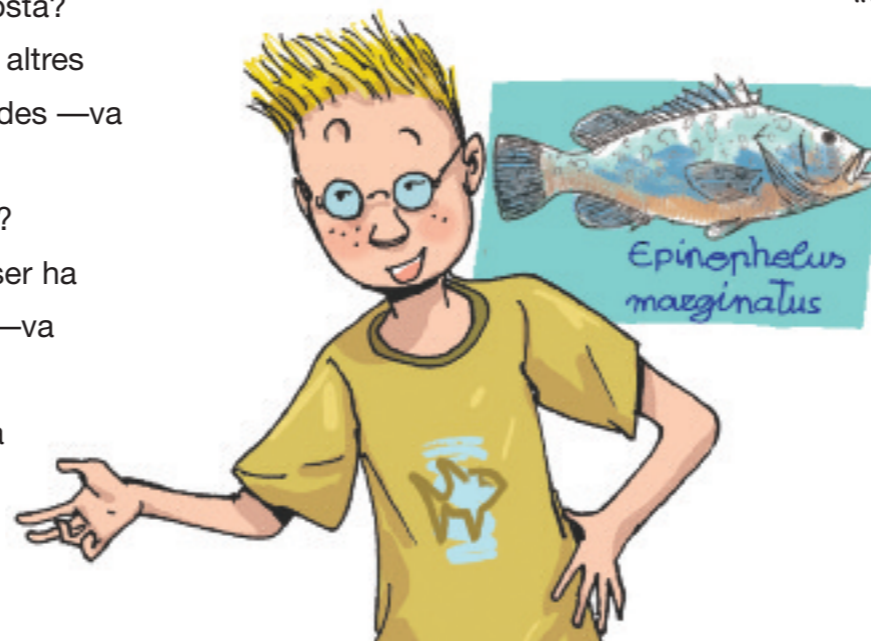
“What? Are you saying they've become extinct on the rest of the coast?”

“They partly are. Although they've probably fled to safer waters, maybe looking for deeper water,” said Miquel.

“But doesn't the grouper live near rocks?”

“Yes Joan, it does, but if people were catching them more than usual, maybe they decided to move house,” said Ona.

Just at that moment there was a knock at the door. The news they'd all been expecting had arrived: permission from the Catalan Government to capture a male grouper in the Medes Islands.

En un tres i no res, ja eren a la furgoneta de la XRAq camí de l'Estartit per anar cap a les illes Medes. Aquest cop no tenien temps de passar per l'Escala a saludar en Víctor, era un viatge d'anada i tornada amb una missió molt concreta: capturar un mero mascle.

Durant el trajecte, tot l'equip de recerca parlava animadament, encara que tothom tenia una mica de nervis. Era una missió molt important en la qual no es podien permetre cap error.

—Oi que és fascinant el món dels éssers vius? —els comentava en Miquel mentre parlaven de les característiques del mero.

—I tant! —va exclamar de seguida la Laura—. Mai no m'hauria imaginat que un animal pogués ser hermafrodita d'aquesta manera.

—Ja ho pots ben dir! Mai no hauria pensat que el mero quan és jove i té uns sis anys és femella, i que després, al cap d'uns catorze anys, es transforma en mascle —va continuar en Joan.

In a flash they were in the XRAq van on the road to l'Estartit to then go to the Medes Islands. On this occasion they didn't have time to stop in l'Escala and say hello to Victor; this was a one-day trip with a very specific mission: to capture a male grouper.

On the journey all the research team chatted excitedly, though everyone was a little nervous. It was a very important mission and they couldn't afford to make any mistakes.

"Isn't the world of living things fascinating?" Miquel commented while they were talking about the characteristics of the grouper.

"It certainly is!" exclaimed Laura. "I'd never have imagined that an animal could be hermaphrodite in this way."

"You can say that again! I never would have thought that when the grouper is young and about six years old it's female, and then, after about fourteen years it becomes male," said Joan.

—Quanta experiència! Segur que quan són grans tenen molta saviesa, no us sembla? —va comentar mig de broma l’Ona, ja que un mero durant la seva vida tenia l’experiència de ser mascle i femella a la vegada.

—No us recorda alguna cosa que els passa a les nenes i els nens quan es comencen a fer grans? —els va fer una mica de broma en Miquel. Volia recordar a la Laura i en Joan els canvis físics que també succeeixen als infants quan arriben a la pubertat.

—Doncs sí, sembla una mica quan a l’adolescència els nostres cossos es comencen a transformar en cossos adults, però nosaltres quan ens comencem a fer grans no canviem de sexe —va continuar bromejant la Laura, encara que els canvis que es produeixen en el cos durant l’adolescència era un tema que tant a ella com a en Joan els feia alhora il·lusió i una mica de por.

“What an experience for them. I bet when they’re old they’re very wise, don’t you think?” said Ona half joking, because during its lifetime the grouper has the experience of being female and male at the same time.

“Does it remind you of something that happens to girls and boys when they start growing up?” said Miquel in fun. He wanted to remind Laura and Joan about the physical changes that happen to children when they reach puberty. “Yes, it’s a bit like adolescence when our bodies begin to transform into adult bodies, but when we start growing up we don’t change sex,” said Laura, continuing with the joke. The topic of changes in the body in adolescence was something both she and Joan liked but they were also a little afraid of it.

En arribar a l'Estartit, van fer un àpat lleuger i es van començar a organitzar per capturar el mero mascle. Van decidir no menjar gaire per agafar energies per continuar la recerca, i alhora, no gastar massa temps per poder fer la immersió a la tarda amb tranquil·litat.

—Si tots els trets que es disparen al món fossin amb aquesta intenció, viuríem en un món millor —va dir la Laura mentre agafava l'escopeta amb l'anestèsia que havien de disparar al mero.

When they got to l'Estartit they had a light meal and began to get organized for catching the male grouper. They decided not to eat too much, just enough to get some energy to continue their research, and not to spend too much time so they'd be able to make the dive easily in the afternoon.

"If all the shots that were fired were like this, the world would be a better place to live in," said Laura while she picked up the shotgun with the anaesthetic that they had to shoot at the grouper.

La immersió va ser fascinant, era una meravella poder contemplar tanta bellesa que ofería la natura. Per sort, la captura no va ser gaire difícil, no perquè el mero es fes l'estàtua, sinó perquè en no gaire temps van trobar una colla de meros en què anaven moltes femelles amb alguns mascles. De seguida, l'equip de recerca es va fer senyals en veure un dels mascles que semblava més fàcil capturar, perquè s'havia allunyat un moment del grup encuriós davant la presència d'en Joan. Va ser llavors quan van aprofitar per disparar-li l'anestèsic i, mig adormit, van pujar-lo lentament a la superfície dins una xarxa.

The dive was fascinating and it was marvellous to see so many beautiful things from the world of nature. Luckily the capture was not too difficult, not because the grouper kept still like a statue, but because before too long they found a shoal of groupers with lots of females and some males. The research team signalled to each other as soon as they noticed one of the males who seemed easy to catch since it had moved away from the shoal out of curiosity at the sight of Joan. They made the most of the moment to shoot it with the anaesthetic and then, with the fish half asleep, they slowly brought it up to the surface in a net.

Un cop capturat, calia assegurar-se que el mero mascle es trobava en bon estat per poder fecundar les femelles.

—Amb compte però de pressa. No tenim gaire temps per fer-li un reconeixement de l'estat de salut.

—Joan, agafa també una mostra de sang per analitzar-la al laboratori, la portarem a l'Institut de Ciències del Mar perquè l'analitzin els especialistes en reproducció i nosaltres ens l'endurem a l'Aquàrium de Barcelona, on l'esperen les femelles.

—Realment és sorprenent que els peixos es puguin anestesiar i tenir-los adormits fora de l'aigua.

—Però ja sabeu, Laura, que només tenim cinc minuts a tot estirar. Després l'hem de tornar a ficar en aigua.

—Però si està adormit no s'ofegarà? —va preguntar en Joan, que no tenia del tot clar si preguntava una bestiesa.

—No pateixis, ja li posarem el despertador.

Once they'd got the male grouper they had to make sure it was in good health and able to fertilize the females.

“We have to be careful but quick! We don't have much time to give him a health check.”

“Joan, take a blood sample too to be analyzed in the laboratory, we'll take it to the Institute of Marine Sciences for the reproduction specialists to analyse it and then we'll take the grouper to the Aquarium of Barcelona where the females are waiting.”

“It's really surprising how you can anaesthetize fish and keep them asleep out of water.”

“But as you know, Laura, we only have five minutes at the most and then we have to put him back into water.”

“But if he's asleep, won't he suffocate?” Joan asked, not entirely sure if he'd asked something foolish.

“Don't worry; we'll put the alarm clock on for him.”

Ràpidament, van fer el camí de tornada a Barcelona. Van deixar l'Ona a l'Institut de Ciències del Mar a la Barceloneta i la resta van continuar el viatge fins a l'Aquàrium, on ho tenien tot a punt per acollir el mero mascle, és a dir, tenien ja el seu espai amb quatre meros femelles.

—Realment el mero té mala sort.

—Per què ho dius, Joan?

—Perquè és un dels primers classificats a la llista vermella.

—Sí, ja és mala sort, ser un dels millor classificats a la llista d'espècies més amenaçades de tot el planeta.

—Però la seva recuperació està a les nostres mans —els va animar en Miquel—.

A més, també tindrà un mica de sort.

—Sort?

—Sí, Laura. Com que viu en captivitat podrà veure créixer tots els seus peixets nadons.

—És veritat, al mar només haurien sobreviscut uns quants dels ous que les femelles haguessin posat.

Quickly they made their way back to Barcelona. They left Ona at the Institute of Marine Science in La Barceloneta, and the others continued the journey to the Aquarium, where everything was all set to welcome the male grouper, meaning they'd already got a place ready for him with the four females.

“The grouper is really unlucky.”

“Why do you say that, Joan?”

“Because it's one of the first at the top of the red list.”

“Yes, it is unlucky to be one of the highest ranked in the list of the most endangered species on the planet.”

“But its recovery is in our hands,” said Miquel encouragingly. “And besides, it will also have a little bit of luck”.

“Luck?”

“Yes, Laura, living in captivity it will be able to see all its little fish babies grow.”

“That's true, only a few of the eggs that the females had laid would have survived in the sea.”

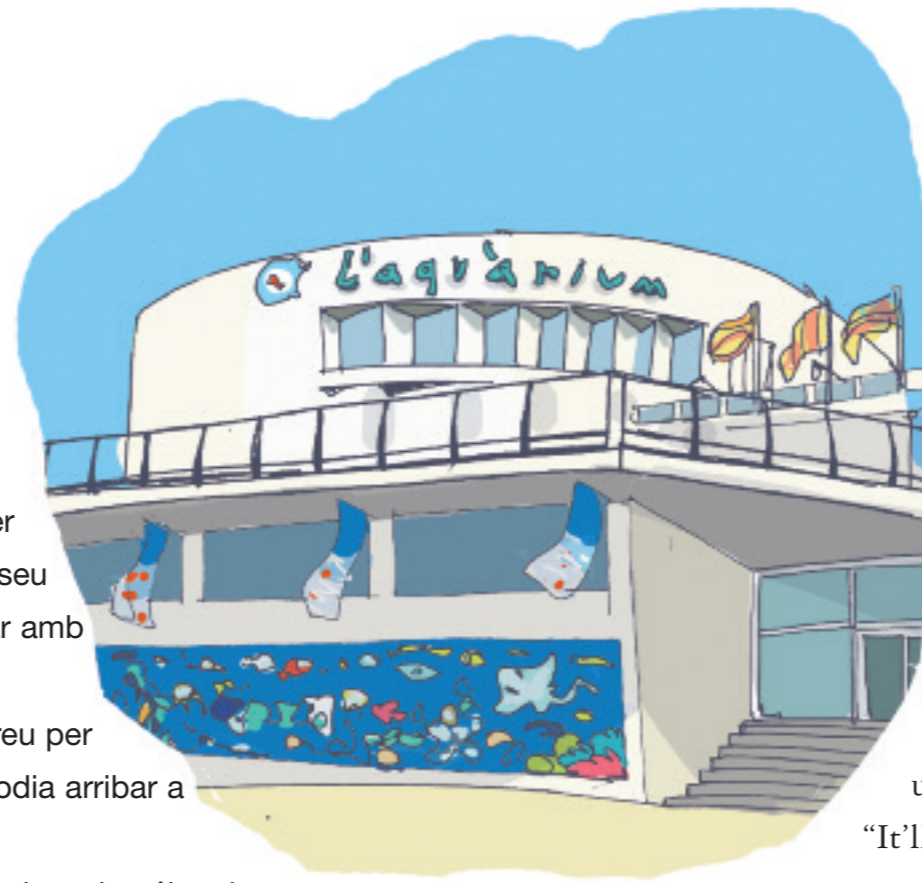
—No obstant això, l'adaptació serà difícil. Les condicions de vida de quan està en captivitat són molt diferents de les que es troben al mar, en la vida en llibertat —els va advertir en Quim, un veterinari de l'Aquàrium—, tot i que s'adapten força ràpidament, ja que de seguida accepten aliment.

—No ens podem precipitar, hem d'anar pas a pas: primer hem d'aconseguir que es reproduïxin en captivitat. Penseu que com és un procés artificial sempre ens podem trobar amb sorpreses inesperades —va voler recordar en Miquel.

—Pensava que ho deïes per tot el menjar que necessitareu per cultivar el mero —va bromejar en Joan, ja que el mero podia arribar a fer un metre de llargada i pesar seixanta quilos.

—Encara queda molt perquè es facin tan grans. Quan acaben de néixer les cries de mero, les larves, són com nadons, és a dir, necessiten molta cura i alimentar-se amb molta freqüència per créixer i passar a ser alevins. Per sort, tenim l'ajuda d'un grup expert de la XRAq en creixement larvari. Deuen estar a punt d'arribar, perquè ens han trucat ja fa estona dient que sortien de Sant Carles de la Ràpita... —explicava en Quim quan tot just van aparèixer.

Com que era molt tard i encara els quedaven hores de poders màgics, van quedar-se a dormir a l'Aquàrium perquè així l'endemà podien continuar ajudant en la recerca: calia fer un bon estudi del comportament del mero en captivitat.

“However, adaptation will be difficult, because the conditions for life in captivity are very different to those in the sea and to life in freedom,” said Quim, a vet at the Aquarium. “Even though they adapt quite quickly, because they immediately accept food.”

“We can’t rush things; we’ve got to take it step by step. First we have to get them to reproduce in captivity. You have to remember that since it’s an artificial process we may get some unexpected surprises,” Miquel pointed out.

“I thought you were saying that because of all the food they’ll need to produce grouper,” Joan joked, since grouper could grow up to a metre long and weigh 60 kilos.

“It’ll be a long time before they get as big as that. When the young grouper are just born, the larvae, they’re like babies, which means they need a lot of care and they need to eat very often to grow and become young fishes. Fortunately, we have the help of a group of experts on larval growth from the XRAq. They must be nearly here since they called a while ago saying that they were on their way from Sant Carles de la Ràpita...” Quim was saying just as they turned up.

As it was very late, and Joan and Laura still had some hours of magic powers left, they stayed to sleep in the Aquarium so that the next day they could continue to help with the research. They needed to make a close study of the behaviour of the grouper in captivity.

L'endemà, la recerca continuava...

—És clar que cal potenciar l'aqüicultura perquè els peixos no desapareguin —va sentenciar en Joan.

—Sense oblidar que també en puguem gaudir menjant-ne —va dir bromejant la Laura, recordant quin plaer era poder menjar peixos amb la consciència tranquil·la: gràcies a l'aqüicultura, podia ajudar a sortir del perill les espècies que n'estaven.

—Tens tota la raó, Laura. L'aqüicultura permetrà que empreses del sector pesquer es puguin guanyar la vida sense extingir cap espècie. Si anem extingint totes les espècies animals del planeta, algun dia acabarem per exterminar-nos a nosaltres mateixos —va concloure en Quim.

—I tant, respectar el nostre planeta és tenir cura de la nostra supervivència. No, no em mireu amb aquesta cara, que no sóc tan golafre, no ho dic només perquè puguem continuar gaudint dels fruits que ens dóna la natura —es defensava en Miquel, que durant els dos dies que havien conviscut s'havia demostrat com un apassionat del bon menjar.

—Mira, Joan, quina foto vaig fer al mero. Fa una mica de por, no?

—Potser li fas més por tu a ell i per això feia aquesta cara —li va fer broma en Joan. Tot l'equip de recerca va esclatar en una rialla.

En acabar el dia, la participació de la Laura i en Joan en la recerca per ajudar a recuperar el mero a la Mediterrània s'havia de donar per acabada, si més no de moment...

Next day, the work continued...

“It’s obvious that aquaculture should be promoted so that fish don’t disappear,” said Joan.

“Not to mention the fact that then we can continue to enjoy eating them,” joked Laura remembering what a pleasure it was to eat fish with a clear conscience. Aquaculture could help keep endangered species out of danger.

“Quite right, Laura. Aquaculture will allow the companies in the fishing industry to make a living without endangering any species. If we make all the animal species on the planet extinct, we’ll end up exterminating ourselves someday,” concluded Quim.

“Of course, by respecting our planet we are taking care of our survival. No, don’t look at me like that, I’m not so greedy. I’m not saying this just so we can continue to enjoy the fruits that nature gives us,” said Miquel in self defense. During the two days they’d been with him they’d seen he had a passion for good food.

“Look Joan, I took a picture of the grouper. A bit scary, isn’t he? “Maybe you were even scarier to him and that’s why he looks like that!” joked Joan and all the team burst out laughing.

At the end of the day, Laura and Joan’s participation in the research to help save the Mediterranean grouper had come to an end, at least for now...

Havia arribat el gran dia de la Cantània. La Maria s'estava preguntant què diantres portaven penjat de l'arbre. «Renoï, no m'ho puc creure! Però com pot ser que s'hagin penjat un peix a l'arbre?»

Aliens als pensaments de la seva mestra de música, en Joan i la Laura, amb l'Artur i la Mariana, el seu millor amic i la seva millor amiga, a qui també els encantaven els animals i la natura, estaven radiants d'alegria a l'escenari. No cada dia es tenia l'oportunitat d'actuar en un escenari com aquell! A més, mostraven amb orgull aquells peixos als seus arbres, perquè no eren uns peixos qualssevol, eren meros, l'espècie que havien contribuït a recuperar.

The great day of Cantània had arrived. Maria wondered what on earth they were carrying on their tree. "Good heavens, I can't believe it! Why have they got a fish hanging on the tree?"

Oblivious to the music teacher's thoughts, Joan and Laura, with Artur and Mariana, their best friends who also loved animals and nature, were on stage, beaming with joy. It wasn't every day you had the chance to perform on a stage like that. And besides, they were proud to display this particular fish on their trees because it wasn't just any old fish. It was the grouper, the species they had helped to save.

